

en Sum, saa have vi derved givet en Anvisning paa, at indenfor denne Grændse bevæger man sig med frie Albuer; men nu skulle vi efter min Mening ikke give Rigsraadet, eller hvad her især er Tale om, Monarchiets Finantsminister, Anvisning paa, at han ligeoverfor den staaende Befolkning bevæger sig med frie Albuer, idet der gjøres Forslag til Fællesudgifterne. Jo mere vi kunne tænke os ham, saa at sige, i en Spændetrøie — ja, det er naturligtvis en finantstiel Spændetrøie, jeg mener — idet han stiller sig ligeoverfor Rigsraadet, desto heldigere for Monarchiet og for os. Derfor forekommer det mig, at enhver Bevilling her i Rigsdagen til et saadant Formaal ikke er heldig, og allermindst en saastor. Men det er ikke nok. Det forekommer mig, at den er aldeles overflødig, ja, jeg vil gaae endnu videre, det forekommer mig, at den er utiladelig. Naar vi bevilge en Post som den her omhandlede, da udføre vi, efter min Anskuelse, en Sag, som vedkommer Monarchiet; vi bevilge paa Monarchiets Vegne. Det forlangte Beløb har ikke den Skikkelse af Eventualitet, som det idetmindste maatte have, dersom vi skulde kunne votere det; men jeg troer slet ikke, at en saadan Bevilling behøves, hverken i den ene eller anden Form. Ifølge de Paragrapher, som efter min Mening afgjøre dette Punkt, nemlig Indskrænkningens § 4 og Fællesforfatningslovens § 52, foreligger det klart, at vi aldeles Intet behøve at votere. I sidstnævnte Paragraph hedder det: „Ved Lov fastsættes et Normalbudget o. s. v.“ § 53, som er en Anvisning til, hvorledes Bestemmelsen i § 52 skal indføres i Livet, siger: „Det Beløb, hvormed Monarchiets Fællesudgifter maatte overstige dets Fællesindtægter, dækkes af de enkelte Landsdeles særlige Indtægter, saaledes at der af Kongeriget Danmark bidrages 60 pCt., af Hertugdømmet Slesvig 17 pCt. og af Hertugdømmet Holsteen 23 pCt.“, altsaa naar Totalsummen er givet ved Rigsraadets Beslutning, saa er ogsaa den Deel, som Landsdelen Danmark skal yde, fastsat, og vi have ingen Indflydelse derpaa. Med Hensyn til Hertugdømmet Lauenborgs finantstielle Stilling er det derimod en anden Sag. I § 4 af Indskrænkningens loven er det klart fremhævet, hvil-

ken Pligt vi have ligeoverfor disse 60 pCt., som saaledes ere blevne os paalagte ved Fællesforfatningen; der siges nemlig deri: „Kongerigets særlige Udgifter ere de, der vedkomme dets særlige Anliggender, saavel som den paa Kongeriget faldende Andeel af det Beløb, hvormed de for det hele Monarchie sælles Udgifter maatte overstige de for Monarchiet sælles Indtægter. Denne Andeel af de sælles Statsudgifter skal udredes til den Tid, de forfalde, og i Tilfælde af Forsømmelse heraf forlods fradrages fra Kongerigets særlige Indtægter.“ Den Adkomst, som her gives til forlods at fradrage, gjør det unødvendigt for os at votere dette Beløb. Nu siger man: ja, men det er ogsaa kun for denne Gang, at det vil gaae saaledes — saaledes har jeg idetmindste forstaaet den ærede Indenrigsminister, Kongerigets særlige Finantsminister — thi for Fremtiden vil det blive Tilfældet, at vi kjende, hvilken Fordring der gjøres til os, førend vi antage vor Finantslov, og vi blive saaledes istand til at bevilge den i Finantsloven, men for denne Gang, hvor dette ikke kan skee, maa vi tage en saadan Forholdsregel; men dertil svarer jeg, at for denne Gang behøver Forholdsreglen paa ingen Maade at tages saaledes. Det er muligt, at vi vilde have Uret, dersom vi paa en eller anden Maade, til et eller andet særligt Formaal disponerede over dette Overflud, denne Beholdning af 2,400,000 Rd.; det er muligt, at vi maae lade det blive liggende, som en eventuel Kassebeholdning, for at det Formaal, som her er omtalt, kan blive fyldtstgjort; men vi bør ikke betegne den som tilhørende det særlige Brug. Dersom vi enten ville formindste Statterne eller anvende denne Beholdning paa anden Maade, saa kunde det siges, at vi derved skabte en Forlegenhed, men vi maae dog vel lægge Mærke til, at vi ikke skabe nogen Forlegenhed derved; thi det er Pligt for den Minister, som forestaaer Kongerigets finantstielle Lovgivning og Finantsvæsen, naar der er voteret de fornødne Bevillinger til de særlige Anliggender, og de dertil bevilgede Midler tages forlods bort til sælles Anliggender, da ikke at lade Statsmaskinen gaae istaae, men at skaffe Midler tilveie til at udrede dem, ved at falde Rigsdagen